

B. TÓTH KLÁRI

Hagyaték

Szétázott papírdoboz a fáskamra mögött,
penészes hímezések, szakadozott csipkék
között durva vászon, vöröskeresztes
törülközőre hímezett életfák, franciakártyát
tartó galambok között hatalmas szív,
közepén és körülötte ákombákom szöveg
rossz helyesírással, első világháborús
katona hímezhetette bátyja esküvőjére,
aggodalom a hazája, sóvárgás a családjá
után, ügyetlen láncöltéssel, fölötte a fogság,
vagy szolgálat helye, éve, tárgyilagosan.
Nem panaszként, csak a pontosság kedvéért,
mint egy feladó a levélen. Kényszermunkában
megkérgesedett kezének szokatlanok
lehettek a hímezés finom mozdulatai, de
küldeni akart valamit, lélekben jelen lenni.

Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet.

a folyóvizek sem boríthatnák azt el,

Hány éjszaka hímezhetette titokban, gyenge
holdfényben a barakk mögött, kitapogatva
a betűk plasztikáját. Mennyire izgulhatott,
hogy odaérjen esküvőig. Ki tudja, mennyi
nehézség árán sikerült elküldenie,
hány kézen ment keresztül, lovasszekéren,
bujdokolva, megsebesülve adhatták
tovább, mert egy távoli szerelem áldása
rejtőzik benne.

Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre,

mintegy pecsétet a te karodra.

Aztán az utódok kidobták. De nem adta
meg magát az enyészetnek, meglapult
a kamra mögé hajított doboz mélyén,
kivárta, míg eljön az idő, megvesszük
az épületet, visszagöngyöljük a ház múltját,
örömeit és fájdalmait, homályos családi
fényképeit, hímezéseit, padláson a hajdani
varrónő szétgurult spulnijait, és őrizzük
tovább az ügyetlenül hímezett szívet, a testvéri
szeretet háborún, fogságon átívelő üzenetét.

Küllőglória

Páromé a legkedvesebb arc, a legszelídebb tekintet, ovis korunk óta tartom ezt a véleményt, amikor mindig a közelébe húzódtam játszani, már akkor sugárzott belőle a harmónia, ráadásul kisportolt az alkata, hiszen állandóan dolgozik, hazaadja a fizetését, persze sok irigyem akad a barátnőim között, egyedül ásta ki a pincét, mikor én kint szórakoztam a torontói rokonom esküvőjén, akitől azóta elvált az asszony, lelépett a közös gyerekkel Mexikóba, párom meg csak gürcölt itthon az építkezéssel izzadt kezeslábasában, még az izzadságszagát is szeretem, nagyokat szippantok belőle, ha megölel munka közben, bár a terhességek alatt ettől a szagtól kirohantam volna a világból, de hát ez a kémia, így átalakul az emberi szervezet, mikor új életet hordoz a szíve alatt,

állandóan lesi a kívánságaimat, valósággal a tenyerén hordoz, bár mostanában valahogy egyre nehezebben férek bele, ahogy hazaér, rögtön nekilát a munkának, füvet nyír, tetőt javít, csatornát pucol, meg hullott almát kompótnak, megmetszi a fákat, néha túl lelkesen, mint fodrászom, aki csak vágni szeret, ha három centit akarok vágatni, annyit hagy, szóval a gyümölcsfák és a frizurám közötti összefüggés állandó;

a fél kerület hozzánk hordja a fahulladékát, a kikapós asszony, vagy piás férj hátán eltört polcokat, váláskor kettéfűrészelt ágydeszkákat, közel s távol mindenki bevezette a gázt, csak mi fűtünk faelgázosító kazánnal, ami mindent elnyel, és szinte tökéletesen éget, mikor nem volt munkája, jól jött, hogy nem kellett tüzelőre költeni, azóta elterjedt, hogy favágó, de most már nem áruljuk el, hogy áramlástechnikai gépészmérnök, mindenféle egyéb szakirányú végzettséggel, ne hozzuk őket zavarba, inkább kezeslábasban jár fejszével a vállán, gumicsizmában, zsebéből kikandikáló faékekkel, ha néha mégis öltönyt kell vennie, a kertek alatt oson, napszemüvegben, ne ismerjék fel a szomszédok, ismerős ablakok előtt négykézlábra ereszkedik, ne gondolják, más kasztba tartozunk, ez egy szegény környék; mindenkinek ő szereli a biciklijét, mióta bezárt a kerékpárszerviz, múltkor is ült a kertben a sámlin és szerelt, amikor a feje fölé emelte a biciklikereket, hogy ellenőrizze a gumi állapotát, jól megpörgette, ahogy

egyre gyorsabban forogtak a küllők, megcsillant rajtuk a napsugár, villózott rajta az égi fény, olyan volt az egész, mint egy túlméretezett glória, nem győztem gyönyörködni benne, ő az én különbejáratú háziszentem, mintha egy templomi oltárképről lépett volna ki a füves udvarra, a gépolajtól síkos biciklialkatrészek közé;

csak a kádat nem mossa ki maga után soha, minden este ottmarad utána a koszcsík, harminchárom éve nem tanulja meg, hogy frissen sokkal hamarabb lejön, de aztán az jut eszembe, hogy végre valamit én is tehetek érte, hiszen ha jól belegondolok, ez az egyetlen hibája, és már örülök a csíknak, vidáman, dúdolgatva dörzsölöm a súrolószeres szivaccsal, büszke vagyok, hogy milyen szép, zsíros csíkot hagyott ma is, ilyet csak ő tud, amikor jól megizzad a tuskóhasítástól, csak ő, az álruhás mérnök úr, aki fejszével a vállán rója az utcákat, nehogy csalódást okozzon a szomszédoknak, a zsíros kádcsíkok mestere, az én görögös arcélú, küllőglóriás favágóm.

„Régimódi ruhabolt”

J . E . - N E K

Naponta elmegyek az üres kirakat előtt,
ahol annyi szívmengető tárgy kelt életre
a kezed alatt, dédanyáid emlékei úgy
idéztek meg egy letűnt kort, hogy mi is
belélegezhattük velük őseink erkölcsseit,
ízlésvilágát, ahol a bejárat előtt elegáns
kalapok alól lengedező muszlinsálak
integettek, mint hívogató asszonyi kezek,
hogy muszáj volt egy szóra belépni,

ahol az ajtó mellé állított próbababa
hátravetett csípővel, kidüllesztett
mellkassal fogadta a vendégeket, hársfa-
derekát fényesre csiszolták az évszázadon
keresztül rápróbált selyemblúzok,
bársonyszoknyák, halszállás angol
posztók, majd az olcsó barhet pamut-
szövet, ahogy az infláció diktálta, a
Singer varrógépen heverő porcelánkutya
időtlen sége falvak csendes biztonságát
csempészte a thonet ruhafogasok közé,
a historikus kanapé zöld bársonyán baba-
főkötők, báli legyezők, horgolt terítők
összegezték az eltelt életszakaszokat,
a szecessziós tükrön himbálózó
nyakláncok alig hallható csilingeléssel
terelték a hölgyek figyelmét nyakuk ívére,
dekoltázsuk illatos hajlatára, vibráló
nőiességükre, a századfordulós olaj-
nyomatokról dédmamák merev tekintettel
néztek a jövőbe – nem látnoki tekintet,
csak hosszú expozíció – csipkekesztyűk,
lornyonok, bársonytokba rejtőzött színházi
látcsövek hívták életre az operaelőadások
világát, miközben az ónémet ingaóra
tapintatosan figyelmeztetett a mulandóságra,

hol vannak már a hajdani mindennapok,
melyeket megidéztek a századokon,
történelem viharain átívelő tárgyak, most
pékséggé alakul a bolt, mert enni kell,
nem emlékezni, de idővel megvilágosodik,
mi miért történik velünk, utólag valahogy
helyreecsúsznak a dolgok, kifehérednek,
mint a tiszta gylcs, felfedik igazi arcukat.